

D ů v o d y: Žal. úřad nař. rozhodnutím potvrdil v pořadí instančním výměr zem. úřadu pro péči o válečné poškozence v Praze ze 4. května 1934, kterým nebyl st-lce od 1. června 1934 přiznán důchod předků. K odůvodnění uvedl, že provedeným šetřením bylo zjištěno, že syn Vojtěch K. neodvádí st-lce stanovený výměnek, nýbrž ji u společného stolu stravuje. Z toho dospěl žal. úřad k závěru, že jest o nutnou výživu její postaráno a nebyla by odkázána na podstatnou podporu svého syna Antonína K., od něhož nárok na důchod odvozuje.

Stížnost podaná k nss vytýká — — — jako vadu řízení, že žal. úřad dospěl z pouhé skutečnosti, že st-lka je stravována u stolu synova, k závěru, že tím je výživa její plně zajištěna. K odůvodnění této námitky uvádí st-lka, že k zajištění výživy nestačí jen nuzné ukojení hladu a žízně, nýbrž též nutné ošacení do té míry, aby se st-lka mohla na veřejnosti objeviti. St-lka tvrdí, že syn Vojtěch může jí poskytnouti jen to nejnutnější, aby ji ochránil před vysílením a hladem. Stížnost vytýká, že tato tvrzení st-lčina nebyla v dosavadním řízení zjištěna, takže řízení je vadné. Námitce této nutno přisvědčiti.

V nálezu Boh. A 5750/26 vyslovil nss názor, že tendencí zákona č. 142/1920 Sb. a novely č. 39/1922 Sb. je poskytnouti aspoň částečnou náhradu za újmu vzniklou úmrtím nebo výdělečnou neschopností živitele, ale jen tenkrát, když poškozená osoba nezbytně potřebuje této částečné náhrady k uhájení existence. Existenci dlužno tu rozuměti nejen nejnutnější stravování, nýbrž poskytování i dalších potřeb životních, zejména také ošacení.

V odvolání uvedla st-lka, že syn Vojtěch nemůže se vůbec starati o její ošacení. Je-li v pojmu prostředků potřebných k uhájení existence obsaženo i nutné ošacení, pak bylo povinností žal. úřadu, aby i po této stránce všiml si námitky, kterou st-lka v tomto směru v odvolání vznesla a jejíž nevyřízení nyní právem vytýká.

K vývodům odvodního spisu, že st-lka měla hospodářství, jež jí nutnou výživu zabezpečovalo, a že bylo její věcí, aby si při předání jeho zajistila takový výměnek, kterým by její potřeby byly kryty, nemohl nss přihlídnouti, poněvadž o takový důvod žal. úřad své rozhodnutí neopřel.

Č. 12.611.

Zaměstnanci veřejní: Střetne-li se výslužné soudce ve výslužbě s jeho stálým výdělečným příjmem z advokátní kanceláře, jsou k opatřením podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 příslušny úřady finanční správy.

(Nález ze 4. listopadu 1936 č. 23.363/34.)

V ě c: Dr. Karel M. v Olomouci proti rozh. min. spravedlnosti ze 4. července 1934 o úpravě odpočivných platů.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. fin. ředitelství v Brně z 19. dubna 1934 sníženy byly odpočivné platy st-le, vrch. soudního rady ve výslužbě,

podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. v roce 1934 vzhledem k tomu, že vykazuje z provozování advokacie výdělečný příjem. Z tohoto výměru podal st-l stížnost u zem. fin. ředitelství v Brně.

Podáním z 14. května 1934 obrátil se mimo to st-l na presidium vrch. soudu v Brně, aby presidium vrchního soudu v Brně jakožto úřad, jenž st-li poukazuje pensijní požitky, vydalo usnesení, zdali a do jaké míry vlád. nař. č. 252/1933 Sb. vztahuje se na čistý výtěžek z advokátní praxe st-lovy v roce 1934. Podání toto vrátilo presidium vrch. soudu v Brně výměrem z 22. května 1934 st-li s doložením, že presidium vrch. soudu není oprávněno vydati usnesení jím požadované. Dle § 20 zákona z 28. prosince 1932 č. 204 Sb., jímž se mění § 21 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb., je k opatřením podle § 15 onoho zákona příslušným úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zapotřebných) platů, a tudíž v tomto případě zem. fin. ředitelství v Brně. Toto ustanovení bylo ponecháno v platnosti § 16/1 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. pro opatření prováděná podle § 7 tohoto vlád. nař., jímž byl změněn § 15 zákona č. 204/1932 Sb.

Stížnost podanou na toto rozhodnutí žal. úřad zamítl, vysloviv, že na sporu je pouze otázka, zda úřady justiční správy jsou příslušnými k rozhodnutí o tom, zda a do jaké míry se vlád. nař. č. 252/1933 Sb. vztahuje na čistý výtěžek z advokátní praxe st-lovy v roce 1934. Tato otázka není ve své podstatě ničím jiným, než otázkou důvodnosti a přípustnosti srážek podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. Široký výraz »opatření«, použitý v § 20 zákona č. 204/1932 Sb., povolává úřad, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných platů, tedy úřad finanční, nejen k rozhodnutí o zkrácení odpočivných platů, nýbrž zajisté také k vyřízení všech otázek, které s rozhodnutím tímto souvisejí a jichž vyřešení tvoří předpoklad pro rozhodnutí o zkrácení odpočivného.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost na nss, v níž se navrhuje, aby nař. rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost a vadnost řízení a aby bylo vysloveno, že v daném případě k řešení uvedených principiálních otázek jsou kompetentní úřady justiční správy. Nss uvážil o stížnosti toto:

Jak patrně z děje, je na sporu pouze otázka, zda úřady justiční či finanční správy jsou podle § 16 odst. 1 věta druhá vlád. nař. č. 252/1933 Sb. příslušnými k opatřením podle ustanovení § 7 tohoto nařízení, střetne-li se výslužné soudce ve výslužbě s jeho stálým výdělečným příjmem z advokátní kanceláře v roce 1934. A jen touto otázkou obíral se žal. úřad v nař. rozhodnutí, nikoliv i otázkou, zda jsou dány předpoklady pro použití § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. po stránce materiální. Ale pak vývody stížnosti, pokud jimi st-l popírá, že by byly dány materiální předpoklady pro použití § 7 cit. vlád. nař., nepostihují vlastní a jediný obsah nař. rozhodnutí a jsou proto dle §§ 2, 5 a 6 zákona o ss nepřipustny.

Stížnost dovozuje, že zmocňovací zákon z 9. června 1933 č. 95 Sb. není ve shodě s ústavní listinou, poněvadž ústavní listina nezná delegace zákonodárného oprávnění a nelze proto věci vyhrazené ústavou

moci zákonodárné převáděti na moc nařizovací, ledaže by nový zákon ústavní to dopouštěl. Ústavního zákona takového však není. Námitkou touto nemůže se nss obírat, ježto řešení shora nadhozené otázky spadá do kompetence ústavního soudu po rozumu zákona z 9. března 1920 č. 162 Sb. Nss je totiž podle § 8 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z roku 1876 a zákona z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. v právu zkoumati platnost zákonů a nařízení postaven na roveň řádným soudům a tudíž podle §§ 102 a 88 ústavní listiny z 29. února 1920 č. 121 Sb. pouze oprávněn, řeše určitou právní věc, zkoumati platnost nařízení; při zákonu může jen zkoumati, byl-li řádně vyhlášen (§ 102 ústavní listiny).

Stížnost namítá, že není platného zákona, který by dopouštěl srážky v rozsahu ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb., a že není přípustno, aby otázku tak dalekosáhlého významu řešilo jen vlád. nař., jmenovitě u soudců, jejichž povinnosti a práva jsou stanoveny zákony, jež dosud jsou v platnosti. Mohl proto § 15 zákona č. 204/1932 Sb. býti změněn toliko zákonem a nikoliv vlád. nař. K tomu slušelo uvést:

Jak již shora bylo uvedeno, nejde v daném případě o otázku, zda jsou či nejsou dány materiální předpoklady pro použití ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. na st-le, a nemusí se proto nss otázkou touto zabývat. Jde pouze o otázku, zda podle § 16 odst. 1 věty druhé vlád. nař. č. 252/1933 Sb. jsou k opatřením podle § 7 cit. vlád. nař. zásadně příslušny úřady správy finanční, jak míní žal. úřad, či úřady správy justiční, jak tvrdí stížnost. Nss musil přisvědčiti právnímu názoru žal. úřadu. Paragraf 20 zákona č. 204/1932 Sb. jedná o »opatřeních podle §§ 11 až 13 a § 15 tohoto zákona a podle §§ 17 až 21 zákona č. 286/1924 Sb.« Při opatřeních podle §§ 17 a 21 zákona č. 286/1924 Sb. jde, jak nss vyložil v nálezu Boh. A 10.177/32, o posouzení celé řady skutkových okolností a aplikaci právních norem kumulačních na ten který případ. K opatřením těmto patří očividně i otázka, zda určitý kumulační předpis se vztahuje na státní zaměstnance vůbec a případně v jaké míře. Než tyto otázky se vynořují i v případě kumulace podle § 15 a § 20 zákona č. 204/1932 Sb., k nimž i u soudců jsou příslušny úřady finanční správy. Ustanovením § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. nebylo ustanovení § 15 zákona č. 204/1932 Sb. zrušeno, nýbrž toliko změněno; touto změnou obsahu materiálního však nikterak nebyla dotčena kompetence založená již v § 20 zákona č. 204/1932 Sb., o kteréžto ustanovení též žal. úřad své rozhodnutí ve příčině kompetence opírá. Platil by tedy kompetenční předpis § 20 zákona č. 204/1932 Sb. i bez výslovného ustanovení § 16 odst. 1 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. pro opatření prováděná podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. Ustanovení § 16 odst. 1 věty druhé vlád. nař. č. 252/1933 Sb. není tedy v tomto směru ničím jiným, než dovoláváním se platné kompetenční normy, tkvící již v § 20 zákona č. 204/1932 Sb. Nelze tu tedy mluvit o vybočení z mezí zákonných.

Pak ovšem byly k výroku o tom, zda vl. nař. č. 252/1933 Sb se vztahuje na čistý výtěžek st-lův z advokátní praxe st-lovy v r. 1934, příslušny úřady f i n a n č n í a nikoliv úřady správy justiční.